

Linge

- zondag 6 april 2014

De Bloesemtocht in de Betuwe stond dit jaar opnieuw op de kalender. Een week voor het grote wandelweekend, gekend en zeer geliefd bij de Nederlandse wandelaar. Onze ervaring heeft geleerd deze dag te mijden als kajaker. De ambiance is die dag wel verzekerd. Bij elke controlepost staat er meestal een orkestje zijn artistiek kunnen te demonstreren. Aan versnapering en drank is er die dag geen tekort, uiteraard tegen betaling. Maar soms wordt er een kommetje soep gratis gepresenteerd aan de controleposten. Maar al bij al blijft het een hele opgave die dag de rivier te bevaren. Er bevinden zich zeker vier of vijf pontons op het water, die de wandelaar zorgeloos van de ene oever naar de andere brengen, alzo van de ene boomgaard in de andere, waarbij die wandelaar zich vergaapt aan de vele bloempjes die de bomen sieren. Voor ons zijn die pontons te hoog om uit te stappen en de oevers zijn daar ook niet direct bootvriendelijk. Het is dan steeds een klauterpartij om droog op de oever te geraken. Daarna moet er meestal tussen de mensenzee mee over het ponton overgestoken worden, om aan de andere zijde al uw technieken te gebruiken om droog op uw zitje te geraken. Om deze narigheid te vermijden hadden we ons geïnformeerd naar de wandeldatum. Daarom stond onze tocht een weekje vroeger gepland, ook om wat zekerheid te hebben over de bloesemtijd. Een tocht op zondag is voor de club uitzonderlijk, maar op vraag van enkele leden, die zaterdag nog beroepsactiviteiten hebben, heeft de kalendersamensteller hier rekening mee gehouden.

Dus die zondag stonden de enthousiastelingen present voor en achter het parkinghek. Met de botenkar kwamen we niet toe, enkele kajaks werden in de beugels gedropt van enkele auto's. We noteerden dus een flinke opkomst. Slecht met 3 wagens en een botenkar werd er gestart naar Geldermalsen. We krijgen stilaan begrip voor ecologisch rijden. Wel verwondering waarom we eerst nog een test ondergingen van drempel rijden met botenkar (via Miksebaan). Ik vermoed dat onze chauffeur zekerheid wou van onze bindwijze, voor alear hij de autostrade opdraaide.

Na een prachtige lenteweek, gaf men voor zondag toch kans op regen. Nog maar net over de grens zorgden de eerste druppels voor actieve ruitenwissers. Het ging zelfs wat harder regenen. We vreesden voor een vochtige, kille lentetocht. Weg ons idyllisch beeld van witte bloempjes overgoten met goudgele zonnestrallen en opgeluisterd door een concert van zoemende bijtjes.

In de regen werden in Geldermalsen de boten naast de Linge gelegd. Onze gekende instapsteiger was verdwenen, gelukkig was er naast de brug nog een verdoken kanosteiger. De brug zorgde ervoor dat de wachtenden er droog een hapje konden eten, terwijl de auto's naar de eindbestemming werden gereden. In het dorpje Asperen was er aan de waterkant voldoende parkeerruimte. We vonden het dan ook overbodig de kar te ontkoppelen. Vanop de dijk hadden de chauffeurs een uitstekend zicht over de boomgaarden. Het oogde wel, al die bloesem.

Het was opgehouden met regenen als de boten konden vertrekken. De goden waren welgezind, zelfs de temperatuur ging merkbaar de hoogte in. Onze ouderdomsdekens Jacques en Swa namen de groep op sleeptouw. Die twee rakkers kunnen nog een aardig stukje peddelen. Maar ook hun ervaring zorgden er voor dat ze regelmatig een rustpauze inlasten, om ons uitgerekt peloton tot een compact groepje te herleiden. De regenjassen van bij de start, verdwenen stuk voor stuk in de luiken. De zwemvesten hielpen de zweetproductie al meer dan genoeg.

De Linge is een mooi riviertje, gelegen in een rustig landelijk gedeelte tussen Maas en Waal. Zijn stroming is te verwaarlozen, maar het bochtig parcours en zijn lage oevers maken het geheel tot een topper in Holland. De Bloesem is dan nog een extra toetje. Vanop onze zitjes is dat toetje iets minder frapperend dan als wandelaar tussen de bomen. Maar toch nog altijd de moeite om in deze periode van het jaar hier te zijn. Bij komst in september valt er wel mee te snoepen van de oogst. Appel en peer ligt er dan voor het rapen.

Na Tricht, Deil en Enspijk kwam de autoweg in zicht en daarachter Beesd. Ons rustpunt in het verleden. Echt goede uitstapplaatsen zijn er niet echt. Bij de vorige tocht, twee jaar geleden, hadden we geconstateerd dat er een picknick plaats was achter Rumpt, een dorp verder. Toen ik Swa terugfloot, die in gedachte het schuim al op zijn lippen proefde, en hem diets maakte dat de brooddozen pas geopend werden na de volgende brug, in puur natuur, was zijn teleurstelling immens groot. Bij Wilfried zou dit nooit kunnen, een stop zonder een schuimend glas! Hij quoteerde de tocht meteen met een nul op tien voor gezelligheid en ambiance. Ik negeerde deze score en peddelde verder richting Rumpt. Met Jacques aan mijn zij, peddelden we naarstig verder, bocht na bocht. Het duurde een kleine eeuwigheid tot die brug, met daarachter de picknick installatie. De oever bij deze plaats was nu ook niet direct kajak vriendelijk. Ik trok mij via wat grassprietten op de oever. Daarna stak ik een helpende hand uit naar Jacques. Maar den ancien had geen hulp van doen. Toch een goede raad, weiger nooit een uitgestoken hand. Jacques had zich op zijn boot gehesen, toen plots zijn evenwicht van richting veranderde. Hij tuimelde aan de andere zijde kopje onder. Proestend stond een verbouwereerd gezicht mij aan te staren.

Ditmaal werden de handen wel in elkaar gestoken en met enige moeite werd mijn peddelgenoot aan wal getrokken. De anderen hadden het lesje begrepen, er werd geen hulp geweigerd. Maar wat een clubgeest, Jacques werd in het nieuw gestoken. Droge kleren werden hem van alle kanten aangereikt, zelfs tot een onderbroek. Enkel zijn schoenmaat was er niet bij. Met natte voetjes schoof hij mee aan de overdekte en inmiddels gedekte picknicktafel. Gesterkt en opgewarmd werden de boten op het water gelegd. Bedachtzaam en attent werd er ingestapt. De kleerkast was leeg en daar was ieder zich van bewust. Om Swa te paaien, beloofde ik nog een lavingstop voor Asperen. Om de kelen te smeren, daarna de tocht te bejubelen en het gezelligheidsreferendum op te waarderen. Gelukkig voor mij, was de brasserie met terras geopend (in Nederland weet men nooit op zondag!) Voorzichtig werd er uitgestapt. Onze kleinste glunderde tot zijn mondhoeken er bijna van scheurde. Hij had kans gezien om twee schuimende pinten achterover te kieperen, terwijl wij met veel moeite een glas bemachtigd hadden. Zijn dag kon niet meer stuk. Met enige tam-tam keerde hij terug naar zijn schip.

De laatste kilometers kunnen op de Linge soms lastig zijn. Bij winderig weer komt deze dan pal op kop en de lage oever biedt geen dekking. Maar vandaag was het bijna windstil. Swa, Robby en ik leidden de cadans naar Asperen. We kregen zelfs groen licht bij het naderen van de oude sluisdeur. Iedereen gleed kort na elkaar tussen de verweerde muren van de sluis om wat verder een plaatsje te zoeken aan de oever in het dorp. De boten werden op het droge gelegd. De parking stond er vol met auto's. Bij het laden van de boten kwam een autochtoon zijn beklag doen. Hij vond het ongehoord dat de kanokar nog aan de auto gekoppeld was en dat we ons te centraal geparkeerd hadden. Grimmig vertrok hij met zijn Volvo. Enige tijd later verscheen hij weer op het toneel. Opnieuw kwam hij zijn gal spuwen over ons parkeergedrag. Zijn hautaine houding gaf aanleiding tot een wederwoord. Hij balde zijn vuisten en zag in Swa, onze kleinste, een mogelijke uitlaatklep. Maar onze muzikant verzette geen voet en gaf geen krimp. Ook het gemurmel van enkele copains deed hem plots van inzicht veranderen. Grommend keerde hij zich om, nog roepend dat hij de volgende keer zijn auto niet meer verplaatste. Een gefrustreerde, oververhitte, gestresseerde had even zijn menig geuit. We slikten even, zochten een plaatsje in de auto en reden toch goed gemutst naar Schoten.

ferre